

Келър слезе от самолета и последва стрелките към зоната за получаване на багажа. Той не беше чекирал багаж – по принцип никога не го правеше, – но надписите на летището предполагаха, че всеки го е сторил, защото до изхода се стигаше само през тази зона. Не можеш да се надяваш, че ще има поредица от табели с надпис: „Оттук можеш да се измъкнеш от това проклето място.“

Към изхода се слизаше с ескалатор, в подножието на който чакаха десетина души, някои от които в униформи. Повечето държаха табелки с ръчно написани имена. Един унил тип с кожено яке и панталони в цвят какви привлече вниманието на Келър. Той е, реши Келър, и погледът му се насочи към табелата в ръцете на мъжа.

Но не можа да разчете проклетия надпис, затова се приближи и примижа. Дали пишеше „Арчибалд“? Кой знае.

Обърна се и пред очите му попадна табелка с името, което търсеше. Държеше я повисок и едър мъж с костюм и вратовръзка. Келър се отдръпна от мъжа с нечетливия надпис – какъв е смисълът от табела, която никой не може да разчете? – и отиде до мъжа с надписа „Арчибалд“.

– Аз съм господин Арчибалд – представи се той.

– Господин Ричард Арчибалд?

Какво значение имаше? Понечи да кимне утвърдително, но си спомни името, което му даде Дот.

– Нейтън Арчибалд – отговори той.

– Право в десетката – каза мъжът. – Добре дошъл в Луисвил, господин Арчибалд. Да ти помогна ли с багажа?

– Няма нужда.

Келър задържа малката си пътна чанта и последва мъжа навън към паркинга за временен престой.

– Що се отнася до името – обясни мъжът, – според мен всеки може да прочете табелка с име. Някой селяндур ще си каже: „Защо да хващам такси, като мога да кажа, че съм Арчибалд, и да пътувам безплатно?“ Мисълта ми е, че не ми дадох твоя снимка и никой не знае как изглеждаш.

– Не идвам често тук – каза Келър.

– Е, градът е много хубав, но ставаше въпрос, че искам да съм сигурен, че взимам правилния човек. Затова нарочно подхвърлям погрешно име: „Ричард Арчибалд?“ Човекът каза: „Да, аз съм Ричард Арчибалд“, и моментално разбирам, че дрънка врели-некипели.

– Освен ако наистина не се казва така.

– Да, но какъв е шансът двама мъже, слезли току-що от един и същ самолет, да се казват Арчибалд?

– Само единият.

– Как така?

– Истинското ми име не е Арчибалд. – Келър прецени, че с това признание няма да издаде държавна тайна. – Така че само единият се казва Арчибалд. Каква е вероятността тогава?

Мъжът стисна челюсти.

– Някой, който твърди, че е Ричард Арчибалд, не е моят човек. Без значение дали наистина се казва така.

– Тук си прав.

– Но ти каза Нейтън и всичко е точно. Случаят е приключен. Ето я колата ми, синята тойота. Качвай се, ще отидем до паркинга за продължителен престой. Твоята кола е

там, с пълен резервоар и документи в жабката. Когато приключиш, само я върни на същото място и пхни ключовете и квитанцията за паркиране в пепелника. Някой ще мине да я прибере.

Колата се оказа тъмнозелен олдсмобил, среден размер. Мъжът я отключи и подаде на Келър ключовете и квитанцията.

– Ще се наложи да платиш някой и друг долар – каза извинително той. – Докарахме я тук снощи. На пътническата седалка има карта на града. В нея са отбелязани две места – къщата и офисът. Нямам представа какво са ти казали.

– Името и адреса – отговори Келър.

– Какво е името?

– Не е Арчибалд.

– Не искаш да кажеш? Не те виня. Виждал ли си снимка?

Келър поклати глава. Мъжът измъкна от вътрешния си джоб малък плик и извади от него картичка със семейна снимка – мъж, жена, две деца и куче. Всичките хора се усмихваха. Изглеждаха така, сякаш се усмихват от дни наред, докато чакат снимачия да схване как се работи с фотоапарата. Кучето, голдън ретривър, не се усмихваше, но имаше доста доволен вид. Под снимката пишеше „Честита Нова година...“

Келър отвори картичката и прочете: „... от семейство Хършхорн – Уолт, Бетси, Джейсън, Тамара и Поухатан.“

– Сигурно Поухатан е кучето.

– Поухатан? Какво е това име, индианско ли?

– Така се казва бащата на Покахонтас.

– Необичайно име за куче.

– Доста е необичайно и за човек – отвърна Келър. – Доколкото знам, е използвано само веднъж. Само тази снимка ли дадоха?

– Че какво ѝ е? Хубава, ясна снимка. И мога да потвърдя, че мъжът изглежда точно така.

– Браво, че си ги накарал да ти позират.

– Това е новогодишна картичка. Макар че снимката сигурно е правена през лятото. Виж им дрехите и фона. Мога да се обзаложа къде са се снимали – той има лятна къща до езерото Макнийли.

Където и да се намираше това.

– Така че трябва да е направена през лятото. Коего прави колко? Преди петнайсет месеца. Той си е същият, така че какъв е проблемът?

– На снимката е цялото семейство.

– Точно така – съгласи се мъжът. – О, разбирам накъде биеш. Не, само него, Уолтър Хършхорн.

Така знаеше и Келър, но беше добре да чуе потвърждение. И все пак би предпочел портретна снимка само на Уолтър Хършхорн с присвити очи и сериозно изражение. А не заобиколен от най-близките му същества, всичките със застинали усмивки по лицата.

Цялата тази история изобщо не му харесваше. Още откакто слезе от самолета, имаше неприятно чувство.

– Не знам дали ще ти трябва – каза мъжът, – но в жабката има едно парче.

Парче от какво, зачуди се Келър, и в следващия момент осъзна какво има предвид мъжът.

– С разрешително. Само дето всъщност не е регистрирано. Хубаво, малко, автоматично, двайсет и двойка, с резервен пълнител. Не че ще ти трябва. Пълнителя имам предвид. Дали парчето ще ти трябва, не е моя работа.

– Добре – отвърна Келър.

– Това харесват момчетата като теб, нали така? Двайсет и двойка?

Ако застреляш човек в главата с пистолет 22-ри калибър, куршумът обикновено остава в черепа и нанася доста големи поразии. Смяташе се, че убийците, които се гордеят с майсторството си, биха избрали именно него, защото малокалибрено оръжие е по-точно и има по-малък откат.

Келър не отделяше много време на размисли за оръжията. Когато му се налагаше да стреля, взимаше каквото има подръка. Защо да усложнява нещата? Беше като фотографията. Можеш да научиш всичко за отвора на блендата и скоростта на затвора или да вземеш японски фотоапарат и само да го насочиш и да снимаш.

– Използвай го и го захвърли – продължи мъжът. – А ако не го използваш, просто го остави в жабката. Иначе заминава в кофа за боклук или канавка. Но защо ти обяснявам всичко това? Ти си професионалистът. – Той стисна устни и подсвирна беззвучно. – Трябва да призная, че ти завиждам.

– О?

– Идваш в града, правиш каквото правиш и си отиваш. Е, излиташ, но ти схващаш идеята. Идваш и си отиваш без разпавии, без усложнения, без да се занимаваш с едни и същи кретени всеки божи ден.

Всеки път си имаш работа с различни, помисли си Келър. Дали това беше за предпочитане?

– Но аз не бих могъл да го направя. Мога ли да дръпна спусък? Сигурно. Може би някога съм го правил. Но при теб е друго, нали?

Дали?

Мъжът не дочака отговор.

– Ти не ме видя веднага при изхода. Тръгна към друг човек.

– Не можеш да разчета надписа, който той държеше – обясни Келър. – Буквите бяха слети. И останах с впечатлението, че чака някого.

– Всички чакат някого. Мисълта ми е, че те наблюдавах, преди ти да ме забележиш. И си представих, че вода твоя живот. Не че в действителност знам нещо за него, но такъв, какъвто си въобразявам, че е. И осъзнах нещо.

– О?

– Той просто не е за мен – заключи мъжът. – Не бих могъл да правя това.

Келър плати осем долара да изкара колата от паркинга за продължителен престой, което му се стори приемливо. Качи се на междуцатската магистрала в южна посока, слезе при „Истърн Паркуей“ и намери заведение, където да се подкрепи с кафе и сандвич. Наричаше се семеен ресторант – понятие, което Келър така и не разбираше напълно. Изглежда, то предполагаше ниски цени, храна за средната класа и непринудена атмосфера, но къде се вписваше семейството? Този следобед тук не се мяркаха никакви семейства, а само хора, които се хранеха поединично.

Като Келър, който седеше в сепаре и изучаваше картата. Лесно откри офиса на Хършхорн в центъра на града (на Четвърта улица между „Мейн“ и „Джеферсън“, само на няколко преки от реката) и дома му в Норборн Истейтс – предградие на двајсетина километра в източна посока.

Можеше да потърси хотел в центъра, близо до офиса на мъжа. Или – той погледна картата – да продължи на изток по „Истърн Паркуей“ до пресечката с междуцатската магистрала. Там със сигурност щеше да намери цял куп мотели. Така щеше да си осигури лесен достъп до жилището на Хършхорн и след това до летището. Освен това без проблеми можеше да стигне до центъра на града. Но имаше вероятност изобщо да не се наложи да ходи дотам, защото сигурно щеше да е по-лесно да се справи с Хършхорн в дома му.

Само да не беше тъпата снимка.

Бетси, Джейсън, Тамара и Поухатан. Би предпочел да не им знае имената и най-вече как изглеждат. Да разполагаш с някои основни факти за набеязаната жертва беше полезно, но всичко друго, всякакви лични щуротии само пречеха. Можеше да се окаже ценно да знае, че мъжът има куче – от тази информация зависеше дали да реши да се промъкне в къщата, – но не е нужно да знаеш породата, камо ли името на животното. Това правеше нещата лични, а по правило не трябваше да са такива. Да речем, че най-подходящото място да го направиш е стая в къщата на мъжа, например кабинет в сутерена. Все някой щеше да го намери там, най-вероятно член на семейството. Така ставаха нещата. Не можеш да убиваш хора, ако ще се тормозиш за евентуалната травма, която ще изживее човекът, открил трупа.

Но ако не знаеш твърде много за хората, е по-лесно. По-лесно можеш да живееш с представата за съкрушена съпруга, ако не ѝ знаеш името или пък че има къса руса коса, светлосини очи и сладки малки закръглени бузки. Не се иска кой знае какво въображение, за да си представиш това лице, когато жената се натъкне на тялото. Затова беше жалко, че мъжът с табелата „Арчибалд“ му показва точно тази снимка. Но това нямаше да му попречи да си свърши работата в къщата на Хършхорн, нито пък щеше да го откаже от задачата. Макар да не се интересуваше какъв калибър оръжие използва и да не се гордееше с майсторството си, той все пак беше професионалист. Използваше каквото му попадне подръка и изпълняваше поръчката.